

боятъ! . . . Да ти настрѣхнатъ космитѣ! Да го видишъ, че тогава да го разберешъ най-добрѣ! . . . Ами да си пъкъ всрѣдъ огъня?! . . . Оттогава таквазъ панорма не съмъ виждалъ никждѣ, не знамъ и тука дали има . . .

Дѣдо Генко умишлено отклони въпроса за френскитѣ дрехи.

— Тате, тогава пъкъ да те фотографираме за споменъ. Туй поне. . .

— Какво да правишъ?

— Да те изкараме на портретъ, на кадъро, та да знаятъ донѣкога чеда, внуки, правнуки дѣда си . . .

— А бе синко, остави ме! Да ти кажа ли: недѣй се записва съ мене! отказа дѣдо Генко.

И двата проекта на Бойковски пропаднаха.

Настана дълго мълчание.

Дѣдо Генко загледа небето, пълната луна, звѣздитѣ, двора, градината и групитѣ дървета, сега подобни на черни вкаменѣли призрази, прозѣвна се добродушно и продължи, като да заглади всичко:

— Хубава вашата касаба, Григоре! Улицы — прави, дълги, широки, постлани и чисти като изметенъ сайфантъ, па нѣкждѣ отъ странитѣ имъ и дръвчета посадени. Къщи една отъ друга по-високи и по-хубави! — съ по 4—5 ката, догдѣ имъ изгледашъ върха, да ти падне шапката отъ глава. Всичко това съ много нари става. И хората му отбрани: оправени бѣли, червени, всѣки день изконтени, като въ празникъ; личи че въ рахатлъка сж порасли и въ рахатлъка сж и сега. Азъ тукъ съ моитѣ дрехи съмъ като божакъ, а пъкъ съ тѣхъ въ наше село съмъ най-прѣмѣнениятъ. Само на Великденъ ги обличамъ. Богати хора! Иматъ си остало отъ бащи, майки и дѣди, съ що да живѣятъ. Мисля си: какъ се бѣхтатъ нашитѣ селяни отъ сутринъ до вечеръ по къра, погрозиѣли, почериѣли! . . . Сиромашия голѣма. И къщи, и ѣдене, и дрехи — какви имъ сж? Съ голѣмо пестене едвамъ надвиватъ. Ама грѣшно е да завиждаме на хората! Дѣдо Господъ тѣй наредилъ: да има и богати, па и сиромаси, които край тѣхъ да се поминуватъ. Тѣй е, вѣрвамъ, вредъ, тѣй е и у насъ. Пакъ и богатитѣ си иматъ своитѣ грижи — била